

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Πρωαστείου, ἀρ. 10

Δι' ἀσυνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουθέλλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΔ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μεταφράσις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μεταφρῆσις Ι. Π. Πανᾶ. — Γεωργίου Ὀρέ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μεταφράσις Π. Γεωργαντοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσοῦ 15.

Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31ῴ Ὀκτωβρίου τοῦ 5' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30ῴν παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΘΕΛΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΔ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

Ἐθλίβετο ὅτι ὁ Λεσιγιδοῦ ἐνεπιστεύθη τὴν ὑπόθεσιν εἰς πολλούς, δὲν ἦν ὁμῶς δυνατὸν νὰ ὀπισθοδρομήσῃ.

Αἱ ἀρχαὶ εἶχον τεθῆ εἰς ἐνέργειαν. Ἀνεμένοντο αἱ διαταγαὶ τοῦ εἰρωνος εἰσαγγελέως.

Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ὁ ἀνακριτὴς κ. Ὄσβερτὲν θὰ εἰσῆρχετο ἐπισήμως εἰς Πενοὲ καὶ θὰ μετέβαινεν εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος ἵνα ἐξιχνιάσῃ τὰ κατὰ τὴν μυστηριώδη ὑπόθεσιν.

Ὁ Μισὸ ἀνεζήτει μέσον τι καὶ δὲν εὗρισκεν.

Ἦττον τολμηρὸς καὶ, ἄς τὸ εἴπωμεν, ἤττον διεφθαρμένος καὶ κατὰ βᾶθος ἐντιμότερος τοῦ λοχαγοῦ, ἀπηχθάνετο νὰ ἀπολαύσῃ τὴν Ἀγνὴν καταχρώμενος τῆς ἀθλίας αὐτῆς θέσεως.

Ἐνεθυμείτο τὰς εὐτυχεῖς καὶ ἡρέμους ἐσπερινὰς συναναστροφὰς ἐν τῷ μαγεύρειφ τῆς ἐπαύλεως· ἀνεμιμνήσκετο τῶν μειδιαμάτων τῆς ὠραίας νεάνιδος καὶ καταλαμβάνετο μᾶλλον ὑπὸ οἴκτου ἢ ὑπὸ ὀργῆς.

Ὁ δ' Ἐστρέλ δὲν εἶχε τοιαύτας προλήψεις.

Ὁ διεφθαρμένος οὗτος παρισινός, ὁ ματαιόδοξος καὶ μεγαλαυχῶν ἐπὶ ταῖς ἐρωτικαῖς κατακτήσεσιν αὐτοῦ, ἐφλέγετο ὑπὸ ἀκατανικήτου διὰ τὴν Ἀγνὴν ἐπιθυμίας, τὴν ἐκπλήρῳσιν τῆς ὁποίας ἐπέζητει καὶ ὡς ἐπανόρθωσιν τῆς προσγινομένης αὐτῷ ὕβρεως.

Πλὴν δὲν ἠδύνατο νὰ δρέψῃ τὸν τόσῳ ποθητὸν ἐκεῖνον καρπὸν ἐκτὸς τῶν τειχῶν τοῦ Πενοέ, ἔνθα δὲν ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ ἐπὶ τῷ φόβῳ δευτέρας ἀποτυχίας.

Ἡ τύχη ἐφάνη αὐτῷ εὖνους.

Ἐνῷ ἐπλησίαζον πρὸς τινὰ διασταύρωσιν ὁδοῦ τεμνομένην ὑπὸ ἄλλης ὁδοῦ, ἧτις ἤγεν εἰς τὴν ἔπαυλιν, ἀπέχουσαν μίαν καὶ ἡμίσειαν περίπου λεύγαν, παρετήρησαν μακρόθεν γυναῖκα μελανεῖμονα ἔφιππον.

Ἦτο ἡ Ἀγνὴ ἐπανερχομένη ἐξ Ἑλβὲν ἔνθα εἶχε μεταβῆ ἵνα δώσῃ εἰδήσεις τῷ Κλαυδίῳ περὶ τῆς μητρὸς τῆς καὶ πληροφορηθῆ περὶ τῆς Ζουάννας Τρελάν.

Ὁ λοχαγὸς ὤθησε διὰ τοῦ ἀγκῶνος τὸν ἐνωμοτάρχην.

— Σοῦ τὴν παίζω κορώνα ἢ γράμματα, εἶπεν ἀφιππεύων.

— Πῶς;

— Ἐχω τὸ σχέδιόν μου. Σὺ ἢ ἐγώ. Εἴμεθα σύμφωνοι;

— Ἐμπρός, εἶπεν ὁ Μισὸ ἀμνηχανῶν.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔρριψε λουδοβίκειον εἰς τὸν ἄερα.

— Κορώνα, εἶπεν ὁ χωροφύλαξ.

Ἦσαν γράμματα.

— Ἐκέρδισα, ὑπέλαβεν ὁ δ' Ἐστρέλ.

— Εἶσαι τυχερὸς, εἶπεν ὁ Μισὸ δίκων τὸν μύστακά του. Ἄς ἴδωμεν τὰ μετέπειτα.

— Παρατήρησον.

Οὐδεμία ἀτραπὸς ἐγκαρσία ὑπῆρχε κατὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἡ Ἀγνὴ ἐπομένως δὲν ἠδύνατο ν' ἀποφύγῃ τοὺς δύο ἐκείνους ἐχθρούς.

Ἡ δύστηνος νεανὴς κατέστη ὠχρά, εἶτα ἐρουθρίασε καὶ ἔτρεμε σύσσωμος.

Οἱ δύο ἄνδρες τῇ ἐκλείσαν τὴν ὁδόν.

Ὁ λοχαγὸς ἐπλησίασεν αὐτήν.

— Ἀγνή, εἶπεν αὐτῇ, θέλω νὰ σοὶ ὀμιλήσω.

— Τί θέλετε;

— Θέλω νὰ σοὶ ἐξηγήσω ὅ,τι πιθανὸν νὰ σοὶ ἐφάνῃ ἀνεξήγητον ἐκ τῆς διαγωγῆς μου.

Ὁ Μισὸ ὅστις ἤρξατο παροργιζόμενος ἐχαιρέτισεν ἀποτόμως τὸν ἀξιωματικόν.

— Ἐκέρδισες, εἶπεν αὐτῷ. Κάμετε ὅ,τι θέλετε!

Καὶ κεντήσας τὸν ἵππον τοῦ ἀπεμακρόνθη ταχέως.

Ὁ δ' Ἐστρέλ εἶδε μετὰ προσοχῆς περὶ ἑαυτόν. Οὐδὲν ὑπῆρχεν ἐν τῇ ἐρημίᾳ ἐκεῖνη.

Ἦτο ἡ δεκάτη τῆς πρωίας.

Δὲν ἤκούετο οὐδὲ ἀνέμου πνοή, οὐδὲ πτηνοῦ κελάδημα, οὐδὲ φύλλων ψιθυροσ.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ χαλινοῦ τοῦ ἵππου, ὅστις ὀπισθοδρομήσεν.

— Τί θέλετε; ἠρώτησεν ἡ Ἀγνή.

— Ὁ ἀδελφός σου με προσέβαλε δεινῶς, ἀπήντησεν ὑποκώφως.

— Λοιπὸν;

— Θέλω νὰ ἐξαλείψω τὴν ὕβριν.

— Δὲν με γιωρίζετε, ὑπέλαβεν ἡ νεανίς.

Καὶ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Σὲ γνωρίζω· εἶσαι ὠραία καὶ καλή. Δι' αὐτὸ σὲ ἠγάπησα. Ἐχεις γενναίαν καρδίαν καὶ θὰ θελήσῃς νὰ σώσῃς τὸν οἶκόν σου καὶ τὸν ἀδελφόν, ὅστις σὲ ἐπροστάτευσε. Τὸ ὄνειδος σὰς ἀναμνείναι.

— Τίς οἶδε;

— Θὰ σὰς διαφυλάξω ἐγώ.

— Ψεύδεσθε. Ποῦ εἶναι αἱ ἀποδείξεις ἐναντίον μας;

— Τὰς ἔχω εἰς τὴν διαθέσίν μου.

Γνωρίζω πού είναι τὸ πτώμα τοῦ Νοέλ Τρελάν, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσε ὁ πατήρ σου μετὰ τινος τῶν υἱῶν του Ἰσως.

— Σὺ λέγῃς ὅτι ψεύδεσθε, ὅπως ἐψεύδεσθε ὅταν ἐλέγατε ὅτι με ἀγαπᾶτε, σεῖς, ὅστις ἐνώπιον τοῦ Ἰακώβου δὲν εὐρίσκατε μίαν λέξιν διὰ νὰ ὑπερασπίσετε τὴν τιμὴν μου, τὴν ἐποῖαν σὰς παρέδιδα ἐξ ἀδυναμίας. Ἀφήσατέ με νὰ περάσω. Δὲν σὰς ἀγαπῶ. Σὺς μισῶ.

— Ἀλλ' ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ πάντοτε. Δὲν ἠδυναμην νὰ κύψω ὑπὸ τὰς ἀπειλὰς τοῦ λυσσῶντος ἐκείνου θηρίου κατὰ τὴν συνέντευξιν ἐκείνην. Δὲν ἠδυναμην νὰ διαμαρτυρηθῶ ἵνα σώσω τὴν ζωὴν μου. Εἰς στρατιώτης, εἰς εὐγενῆς δύνανται ν' ἀποθάνωσιν, ἀλλ' οὐχὶ ν' ἀτιμασθῶσιν. Ἀκουσόν με, σὲ ἀγαπῶ πάντοτε. θερμότερον ἢ ἄλλοτε. Μετὰ τὴν ὕβριν ἐκείνην σὲ θέλω· σὺ θὰ χρησιμεύσεις ὡς ἐπανόρθωσις καὶ αὐτὴν μόνην θέλω. Καὶ ἂν πρόκειται νὰ καταφύγω εἰς ἀπειλὰς καὶ ἂν πρόκειται νὰ σὲ καταστρέψω, ἂν ἀρνηθῆς νὰ ἐπανεέλθῃς, δὲν θὰ ὀπισθοδρομήσω ἐνώπιον οὐδενὸς διὰ νὰ σὲ ἀπολαύσω.

— Οὐδ' ἐνώπιον τῆς ἀτιμίας;

— Διψῶ ἐκδίκησιν καὶ ἰδοὺ τὴν κρατῶ.

— Διὰ τοῦτο ἠνώθητε μετὰ τῶν ἐχθρῶν μας;

— Ναί, σὺ ὅμως δύνασαι νὰ με ἀποσπάσης. Μία λέξις σου ἀρκεῖ, ἐν βλέμμα σου, ἐν μειδιάματά σου ἵνα χωρισθῶ αὐτῆς τῆς σπειρας.

— Καὶ αὐτὴ ἡ λέξις ποία εἶναι;

— Ἔσο ἰδική μου ἐπὶ μίαν ὥραν ἐπὶ μίαν στιγμὴν καὶ γίνομαι ὀπαδός σου.

— Ἀλλ' ὅ,τι πράττετε εἶναι ἀνανδρον!

— Μήπως δὲν τὸ ἠξέυρω; Πταίεις ὅμως σὺ! Μὲ κατεμάγευσες. Διατί νὰ εἶσαι τόσο ὠραία, ὥστε νὰ καθιστᾶς παράφρονος τοὺς βλέποντάς σε; Διατί ἐπλησίασες εἰς τὰ χεῖλη μου τὸ ποτήριον καὶ τὸ ἀπεμάκρυνες παρευθῆς; Πταίεις σὺ. Ἀκουσον. Γνωρίζω πού εἶναι τὸ πτώμα τοῦ θύματος τοῦ πατρός σου· τοῦτο δὲ ἀρκεῖ νὰ σὰς καταστρέψῃ. Δύναμαι νὰ σὲ ὀδηγήσω μέχρι τοῦ λάκκου ἐκείνου ἂν ἀμφιβαλῆς. Κατέχω καὶ ἄλλο ἔτι μυστικόν. Ὁ ἀδελφός σου Ἰακώβος ἐφόνευσε τὸν μαρκήσιον δὲ Φοντερόζ· ἔχω ἔγγραφα ἀποδεικτικὰ τούτου. Σοὶ ὁμνῶ ν' ἀποσιωπήσω τὸ ἔγκλημα τοῦτο. Παραδόθητι εἰς ἐμὲ καὶ θὰ σὲ ὑπερασπίσω· θὰ ρίψω εἰς τὸ πῦρ τὴν δικογραφίαν, ἣν ἐφύλαττα διὰ τὴν ἐκδίκησίν μου. Ἄλλως, ἐντὸς μίας ὥρας τὴν στέλλω εἰς τὴν εἰσαγγελίαν καὶ ἄς γίνῃ ὅ,τι θελήσῃ ὁ Θεὸς ἢ ὁ διάβολος.

Ἐβλεπε τὴν Ἀγνήν δισταζούσαν, κύπτουσαν τὴν κεφαλὴν, στενοχωρημένην καὶ ἀπέλπιδαν.

— Ὅποιον αἰσχος! ἐψιθύρισεν αὐτή.

— Καὶ ἂν οἱ Κερανδάλ, ἐξηκολούθησεν ὁ λοχαγός, ἐνεφανίζοντο ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης· ἂν καθεσθῶσιν ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου τοῦ κατηγορουμένου ὡς ἔνοχοι φόνου ἀπαισίου καὶ ἀδικαιολογήτου διὰ κλοπὴν· ἂν ἀποδειχθῇ ὅτι ὁ Ἰακώβος ἐφόνευσε τὸν συγγενῆ του μαρκήσιον δὲ Φον-

τερόζ, οὐχὶ ἐκ μίσους ἀλλ' ἵνα σφετερισθῇ τὴν περιουσίαν του ὑπολογίζων καὶ εἰς τὸν θάνατον τῆς θυγατρὸς του, δὲν θὰ ἦτο αἰσχος μεγαλύτερον καὶ ἀνεπανόρθωτον!

— Ἀλλὰ πῶς θὰ τοὺς σώσετε, εἶπεν ἡ Ἀγνή. Δὲν ἔχετε τόσην δύναμιν. Ὑπάρχουσιν οἱ ἄλλοι καὶ ὁ Μισὸ ἂν σεῖς λείψετε. Καὶ μήπως ἠξέυρω ἂν εἶναι ἔνοχος! Ἀφετέ με νὰ φύγω! Χάνω τὸν νοῦν εἰς τὰς ἀτιμίας ταύτας. Κάμετέ μοι τόπον!

Ὁ λοχαγός κατέβαλεν ὑστάτην προσπάθειαν.

— Ὅχι, εἶπε, θὰ ἐμποδίσω τὴν καταστροφὴν σου. Τί εἶναι ὁ Μισὸ; Εἰς χωροφύλαξ, εἰς ὑφιστάμενος· ἄλλως τε αὐτὸς δὲν γνωρίζει τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Ἰακώβου. Ἐγὼ θὰ σὲ ὑπερασπίσω ἐπικαλούμενος παρὰ τῆ δικαιοσύνης τὴν μαρτυρίαν καὶ αὐτοῦ τοῦ στρατηγοῦ καὶ τῶν ἄλλων εὐγενῶν τῶν εὐρισκομένων εἰς Σαιν-Ζιλδὰς. Πλὴν θέλω νὰ σὲ ἀπολαύσω, διότι σὲ ἀγαπῶ παραφόρως, δὲν δύναμαι νὰ ζήσω ἀνευ σοῦ! Ἐκλεξόν!

— Μοὶ ἐμποιεῖτε φρίκην.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία λέξις σου; Ἀφῆκε τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου καὶ ὀπισθοδρόμησε ἐν βῆμα ἕτοιμος ν' ἀπομακρυνθῇ.

— Ἐλθετε, εἶπεν ἡ νεανίς.

Εἰς τὸ κέντρον δρυμῶνος τεμνομένου ὑπὸ πλέγματος ὀδῶν ἀποληγούσων ἀστεροειδῶν, φαίνεται ἔτι ἐρειπωμένη σκιάς ἐν μέσῳ θάμνων καὶ χόρτων.

Ἡ σκιάς αὕτη ἐκ κεράμων καὶ τεμαχίων πετρῶν οἰκοδομημένη ἔχει ὀκτάγωνον μορφήν.

Ὄφειλεται εἰς τὴν φαντασίαν μαρκησίου τινος δὲ Φοντερόζ, ἐνὸς τῶν πρώτων κυρίων τοῦ Σαιν-Ζιλδὰς καὶ χρονολογεῖται ἀπὸ Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ'.

Τῆς σκιάδος ταύτης μόνη ἡ στέγη διετηρεῖτο σχεδὸν σῶα.

— Ἐπὶ τῶν τοίχων φαίνονται ἔτι τεμάχια τεθραυσμένων μαρμαρίνων ἀγγείων.

Διὰ τῆς θύρας τοῦ ἰσογαίου εἰσέρχεται τις εἰς αἴθουσαν, ἐν ἣ προῦ ἐτῶν οὐδ' ἡ μαρκησία οὐδ' ἡ Καικιλία εἰσῆλθον, ἀλλ' ἦς τὰ ἐκ λευκοῦ μεταξίνου ὑφάσματος πεπαλαιωμένα ἤδη ἐπιπλα καθαρίζονται κατὰ καιροὺς ὑπὸ τινος φύλακος ἢ τοῦ Μαλό, ὅστις ἐκεῖ ἐνίοτε ἀναπαύεται κατὰ τὰς ἀνά τὸ δάσος ἐκδρομὰς του.

Πρὸς τὴν σκιάδα ἐκείνην ἡ Ἀγνή θανασίμως τεθλιμμένη διηυθύνετο ἐν σιγῇ. Φθᾶσα πρὸ τῶν λιθίνων τεθραυσμένων βαθμίδων ἀφίππευσε, προσέδεσε τὸν Καίσαρα εἰς τινὰ πάσσαλον καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν δ' Ἐστρέλ, ὅστις ἀφίππευσεν ἐπίσης, εἶπεν αὐτῷ:

— Ἀκολουθεῖτέ με.

— Μετὰ μίαν ὥραν ἐξῆλθεν ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ λοχαγοῦ.

Ἡ Ἀγνή ἦτο λευκὴ ὡς ἡ χιών.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἠθέλησε ν' ἀσπασθῇ τὴν χεῖρά της, ἣν ἐκείνη ζωηρῶς ἀπέσυρεν.

— Ἐπωλήθη, εἶπε μετ' ἀποστροφῆς.

Ἀπητήσατε μίαν ὥραν. Ἴδου παρήλθεν. Ἄν ἐκείνοι, τοὺς ὁποίους ἀγαπῶ, εἶναι ἔνοχοι, τὸ ὁποῖον ἀγνοῶ, ἐστὲ ἔντιμος καὶ προσπαθήσατε νὰ τοὺς σώσετε. Ἐγὼ ἀπολέσθην. Μὲ ἐφονεύσατε. Χίριστε, κύριε.

— Ἀγνή, θὰ σ' ἀγαπῶ πάντοτε, εἶπεν ὁ δ' Ἐστρέλ, μετ' ὕφους ἰκετευτικοῦ.

Ἐκείνη ἔλυσεν τὸν ἵππον τῆς, ἵππευσε καὶ ἀπῆλθε χωρὶς νὰ στραφῇ.

Ὁ λοχαγὸς παρηκολούθησεν ἐπ' ὀλίγον αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματος, εἶτα ἵππευσε καὶ οὗτος καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν πύργον.

Ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος ἠγγίζεν.

Μακρόθεν ἠκούετο ὁ κῶδων, εἰς δὲ ἀπεκρίνοντο αἱ ἐκ κεράτων σάλπιγγες.

Θὰ ἐβράδυνεν. Ἐν τούτοις δὲν ἔσπευδεν.

Εἶγεν ἀνάγκην νὰ εἶναι μόνος.

Ἦδη ἡ αἰσχρὰ αὐτοῦ πράξις ἐνεποίει αὐτῷ τούτῳ φρίκην.

Αὐτὸς ὁ εὐγενῆς ἀξιωματικὸς ἔπραξεν ὡς ὁ ἔσχατος τῶν οὐτιδανῶν.

Ἡ Ἀγνή δὲν παρεδόθη δι' ἄρτον, ἀλλὰ διὰ τὴν τιμὴν τῶν οἰκείων τῆς καὶ διὰ τὴν ἐλευθερίαν αὐτῶν.

Ἡρυθρία ἐξ αἰσχύνης ὁ δ' Ἐστρέλ, ἡ δὲ συνείδησις ἔτυπεν αὐτόν.

Εἰσερχόμενος εἰς τὸν πύργον συνητηθῆ μετὰ τοῦ δ' Ἀμβαρῆς, ὅστις ἦν ἐπίσης σκυθρωπός. Ἴδόντες ὅμως ἀλλήλους ἐμείδιασαν.

Ὅτε δ' ἐκάθηντο παρὰ τὴν τράπεζαν οὐδεὶς θὰ ἠνῴσει ὅτι ὁ μὲν ἐξεδιώχθη ὑπὸ τῆς θηησκουσίας ἐρωμένης του, ὁ δὲ διέπραξεν ἀτιμίαν ἐσχάτην.

ΙΔ'

Φῶς καὶ τηλεγράφος.

Ἡ Βέρθα Ρισάρ τῇ Καικιλίᾳ δὲ Φοντερόζ

« Ἐλαβον ἐπιστολήν. Νέα με θλιψαν. Λάβε ἐπιστολήν ἀπόψε διὰ ταχυδρομικῆς ἀμαξοστοιχίας. Ἐπείγουσα λίαν. Σύζυγός μου γράφει σοὶ ἐν σπουδῇ,

«**Βέρθα**».

Τὸ τηλεγράφημα τοῦτο λαβούσα ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ, ἥτις συνωμίλει μετὰ τοῦ μνηστῆρός της, ἠτένισεν αὐτὸν κατὰ πρόσωπον.

Ὁ κόμης εἰς τὸ σκληρὸν καὶ διαπεραστικὸν ἐκεῖνο βλέμμα ἔκυψε τὴν κεφαλὴν. Ἡ Καικιλία ἔθηκε τὸ τηλεγράφημα ἐν τῷ θυλακίῳ της.

— Εἶναι τηλεγράφημα ἐκ Παρισίων; ἠρώτησεν ὁ Ροζέ.

— Ναί ἐκ μίας παλαιᾶς συμμαθητρίας μου.

— Δύναμαι νὰ σὰς ἐρωτήσω τὸ ὄνομά της.

— Βεβαίως, Βέρθα.

— Βέρθα τί;

— Βέρθα Ρισάρ.

— Ἡ σύζυγός ἡ ἡ θυγάτηρ τοῦ τραπέζιτου Ρισάρ;

— Ἡ σύζυγός. Ὁ Γεώργιος Ρισάρ εἶναι τριάκοντα ἐξ ἢ τριάκοντα ἐπτὰ τὸ πολὺ ἐτῶν. Τὸν γνωρίζετε;

— Τὸν συνήνητσα κάποτε εἰς τοὺς χρηματιστικούς κύκλους!

— Συχνάζετε τοὺς χρηματιστικούς κύκλους! εἶπε μετ' εἰρωνείας ἡ Καικιλία!

— Βεβάζεις. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐν τῷ κόσμῳ ἰσχὺς. Τὰ ἀριστοκρατικώτερα ὀνόματα ὑπάρχουσιν εἰς τὴν θύραν τοῦ Χρηματιστηρίου γεγραμμένα.

— Εἶναι τὸ ἰδικόν σας;

— Ἄλλ' εἰρωνεύεσθε.

— Νκί, τὸ ὁμολογῶ.

— Ὁ χρυσὸς σήμερον εἶναι ὁ Θεός.

Πάντες ἀνεξικρίτως ἐνώπιον αὐτοῦ κλίνουν τὸ γόνυ. Ἐπιμήτην καὶ ἐγὼ τοὺς πολλοὺς Διήλην ἐσπέρας παρὰ πρίγκηψι καὶ ἑκατομμυριούχοις καὶ ἀνεστράφην μετὰ δουκισσῶν.

— Ἔστω, ὑπέλαβεν ἡ Καικιλία, τὰ χρηματιστικά δὲν μὲ τρομάζουσι. Πανταχοῦ δυνάτων νὰ ὑπάρχωσι τίμιοι ἀνθρώποι.

Τοῦτο εἰποῦσα ἀπεμακρύνθη.

Ἡ ἡμέρα διήλθεν ἡρεμῶς.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἐσκέπτετο τὸ αἰνιγματώδες τηλεγράφημα τῆς φίλης αὐτῆς Βέρθας. Διὰ τοῦτο ἀνέμενεν ἀνυπομόνως τὸ ταχυδρομεῖον τῆς ἐσπέρας.

Ὁ Βινίχ εἶχε νέον δρόμον νὰ ἐκτελέσῃ εἰς Βάν. Εὐχάριστος δὲ ὑπήκουεν εἰς πᾶσαν τῆς κυρίας του θέλησιν, ἀρκεῖ νὰ ἠυχαρίσται αὐτήν.

Οἱ κεκλημένοι συνωμίλουν ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἡ δὲ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἀνέκρουεν ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου βαλλισμὸν τοῦ Μέτρα, ὁ γύρος τοῦ κόσμου, ὅτε θεράπων τις ἐκόμισεν αὐτῇ τὴν πολυτίμον ἐπιστολὴν ἐπὶ ἐπιχρυσού δίσκου.

Ἐτάχυνε τὸ τέλος τοῦ τεμαχίου, καὶ οὕτω ἔδωκε τὸ σημεῖον τῆς διαλύσεως τῆς συναναστροφῆς.

[Ἐπεται συνέχεια].

* K

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ἄν ἐλάλησεν οὕτως, ὅπως ἀποκτήσῃ δόξαν ῥήτορας, ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ, διότι τόσαι ἐπευφημῖαι καὶ χειροκροτήματα διεδέξαντο τοὺς λόγους του, ὥστε ὁ Ἅγιος Γερμανὸς ἐκινδύνευσε νὰ καταρρεύσῃ. Ἄλλ' οὐχὶ καὶ πάντες οἱ χειροκροτοῦντες ἐπίστευον εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ Μαρμφρέδου λεχθέντα:

Αὐτὸς δ' οὗτος ἦσσαν παντὸς ἄλλου.

Ὡμοιάζε κατὰ τοῦτο πρὸς τὴν γυναικα, ἥτις τόσῳ περισσότερο προσπαθεῖ νὰ ἐπανορθώσῃ τὰ θέληγτρα τῶν παρεῶν καὶ τὴν αἰγλήν τοῦ προσώπου της, ὅσῳ

περισσότερον ἐπιμένει ὁ χρόνος ὅπως ἀποφυλλίξῃ τὰ κοσμήματα ἐκεῖνα λίαν παρηκμακυίας καλλονῆς.

Καὶ ὅμως τὰ κατ' αὐτὸν δὲν ἔβαινον ἔτι εἰς προφανῆ ὄλεθρον, διότι ὁ Ἅγιος Γερμανὸς ἦτο πράγματι ὀχυρώτατον φρούριον, καὶ αὐτὸς οὐδὲν παρημέλει τῶν δυναμένων νὰ ἐνισχύσωσιν αὐτὸ ἔτι μᾶλλον. Οὐδὲ στιγμὴν ἀνεπαύετο. Ἐπεσκέπτετο τὰς φρουράς, ἡμέρας καὶ νυκτός, περιεπόλει, ἀντέμειβε τοὺς δραστηρίους καὶ ἐνουθέτει πετρικῶς τοὺς νωθροὺς.

Ὡς εἶχε τότε ἡ πολεμικὴ τέχνη, τὸ φρούριον ἐκεῖνο ἦτο ἀπόρητον, μόνον διὰ τακτικῆς πολιορκίας δυνάμενον ν' ἀλωθῇ. Ἄλλὰ πρὸς τοῦτο εἶχε προβλέψῃ ὁ Μαρμφρέδης, συναθροίσας ἐκεῖ τρόφιμα δυνάμενα ν' ἀρκέσωσιν ἐπὶ δύο ἔτη. Ἄλλως τε καὶ ὁ ἐχθρὸς δὲν ἠδύνατο νὰ περικυκλώσῃ αὐτὸ εἰς τρόπον, ὥστε ν' ἀποκόψῃ πᾶσαν μετὰ τῶν ἔξω συγκοινωνίαν.

Τοιαύτας σκέψεις ἐποίει ὁ κόμης τῆς Προβηγγίας καὶ ἦτο σχεδὸν ἐν ἀπελπισμῷ. Ἡδύνατο νὰ διατάξῃ ἔφοδον καὶ θὰ τὸ ἐπραττεν.

Ἄλλὰ τὰ τείχη ἐκεῖνα ἐφάνιντο αὐτῷ λίαν ὀχυρὰ καὶ κάλλιστα φρουρούμενα. ὡς ἐκ τούτου, οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ἐλπίς ὑπῆρχεν ἀγαθῆς ἐκβάσεως.

Ἄν ἀπεκρούετο — ὡς ἐφάνετο βέβαιον — θὰ ἐψυχραίνετο ἡ ζέσις τῶν Γάλλων του, εἰθισμένων νὰ ὑπερηφανεύωνται ἐν τῇ εὐτυχίᾳ καὶ νὰ ἀποθαρρύνωνται ὑπὲρ τὸ δέον ἐν τῇ δυστυχίᾳ.

Θὰ ἔχανε τὴν τοῦ ἀπτητήτου φήμην, ἥτις τόσον ἐβοήθει αὐτῷ. Θὰ ἠλαττοῦτο ἡ ὑπόληψις του καὶ ἐκ τούτου θὰ ἐπήγαζον πλῆθος δεινῶν, ὧν τὸ μικρότερον θὰ ἦτο ἡ ἐγκατάλειψις τῆς ἐπιχειρήσεως. Ν' ἀναθέσῃ τόσους μὀχθους, τόσας προσδοκίας, τόσους πόθους, εἰς τὴν ἀμφίβολον ἐκβασιν μιᾶς μάχης, καθ' ἣν εἰς οὐδὲν θὰ ὠφέλουν αὐτῷ ἡ στρατιωτικὴ πεῖρα, οἱ ἀπὸ κεφαλῆς ἄχρη ποδῶν διὰ τόσης δαπάνης ὀπλισμένοι ἱππῶται, θὰ ἦτο ἀντικεῖνος ἀσυνεία.

Πλὴν τούτου, ἐγίνωσκε κάλλιστα, ὅτι οἱ μετ' αὐτοῦ ἐνωθέντες πολυάριθμοι Ρωμαῖοι δὲν ἠλθον ὅπως βοηθήσωσιν αὐτῷ, ἀλλ' ὅπως συμμετάσχῃ τῆς λείας, ἣν θὰ κατέκτα ἡ ἀνδρεία τῶν ἰδικῶν του, καὶ ὅτι, κατὰ τὴν πρώτην ἀποτυχίαν, θὰ ἀπῆρχοντο, ὡς εἶχον ἔλθῃ, σπεύροντες πανταχοῦ, ὅπως δικαιολογήσωσι τὴν φυγὴν τῶν, τὴν εἶδῃσιν τῆς ἥττης του, ἣν θὰ ἐμεγαλοποιῶν διὰ ψευδῶν διηγήσεων. Ἄλλὰ καὶ ἡ ἀδράνεια δὲν ἦτο ἡσσαν τῆς ἥττης ἐπιβλαβῆς.

Ἐπασχεν ἔλλειψιν τροφῶν, καὶ τὰ ταμεῖά του ἦσαν κενά· οἱ δὲ Ρωμαῖοι, ὡς εἶπομεν, ἠκολούθουν αὐτῷ ὅπως κερδήσωσιν, οὐχὶ ὅπως δαπανήσωσιν.

Ἄν ἡ τύχη δὲν ἦνοιγεν αὐτῷ αἰφνης ὁδὸν τινα σωτηρίας, ἐθεώρει ἑαυτὸν ἀπολεσθέντα.

Ἄλλὰ τὸ πρόσωπόν του δὲν ἐξεδήλου τοὺς φόβους του... Ἐμειδία συχνάκις, παρὰ τὴν συνήθειάν του... Ἄν ἐβλεπε δέ τινα, εἴτε ἐκ τῶν ἀρχηγῶν, εἴτε ἐκ τῶν

στρατιωτῶν, πεφοβισμένον, τὸν ἐκάλεε ὀνομαστί καὶ ἔλεγεν αὐτῷ:

— Θάρρος!... Διέβημεν τὴν γέφυραν, καὶ τῇ βοήθειᾳ τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου θὰ ὑπερβῶμεν καὶ τὰ τείχη ταῦτα. Ἡ καλὴ σκέψις νικᾷ τὴν κακὴν τύχην.

Οὕτως ἐνεθάρρυνε τοὺς ἄλλους, ἐνῶ ἐκεῖνος ἠσθάνετο ἐκλείπον τὸ θάρρος του.

Ἐνῶ δὲ ὁ Μαρμφρέδης, μετ' ὄλους τοὺς ὠραίους λόγους του, ἀντὶ νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸ πεδίον, ἔμενεν ἐν τῷ φρουρίῳ κεκλεισμένος. οὐχὶ διότι ἐστερεῖτο θάρρους, ἀλλὰ διότι ἐδυσπίσται πρὸς τοὺς πιστοὺς αὐτοῦ βαρόνους, καὶ ὁ Κάρολος, μὴ δυνάμενος νὰ φανῇ ὡς λέων, ἐκαρτάδει, πονηρὸς ὡς ἀλώπηξ, τὴν κατάλληλον ἐυκαιρίαν, συνέβη ἐν Ἀγίῳ Γερμανῷ γεγονός, σπουδαῖον μὲν αὐτὸ καθ' ἑαυτό, σπουδαιότερον δὲ διὰ τὰς συνεπείας του, τὸ ἐξῆς:

Ἐπὶ τινος τῶν ἐπαλξῶν περιεπάτων πρὸς διασκέδασιν πολλοὶ τῶν πρωτίτων ὀπλαρχηγῶν τοῦ Μαρμφρέδου, ἐν οἷς ὁ κόμης Ἰορδάνης τῆς Ἀγγλωνος καὶ ὁ Ἀμηνρᾶς Ἰουσοῦφ, συνομιλοῦντες, ὡς ἔθος τοῖς στρατιώταις, περὶ πολεμικῶν πραγμάτων.

Ἐπὶ τέλους, ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο ἀντικείμενον μεταβαίνοντες, κατέληξαν καὶ εἰς τὰ τῆς ἡμέρας, καὶ ὁ κόμης Ἰορδάνης διὰ πολλῶν συνετῶν λόγων ἀπεδείκνυεν, ὅτι τὸ ἐχθρικὸν στρατεύμα μετ' οὐ πολὺ θὰ ἠναγκάζετο νὰ διαλυθῇ, διότι θὰ ἦτο ἀφροσύνη μᾶλλον ἢ σύνεσις, ἂν ἐπροχώρει εἰς τὸ βασιλεῖον ἔχον τὸν Ἅγιον Γερμανὸν εἰς τὰ νῶτα, καὶ ὁ κόμης τῆς Προβηγγίας δὲν ἦτο τόσον ἀπειρος περὶ τὰ πολεμικά, ὥστε νὰ διαπράξῃ τοιοῦτο ἀνεπανόρθωτον λάθος· προσέθετο δὲ ὅτι καὶ ἡ ἀναβολὴ ἦτο ὄλεθρος δι' αὐτόν, διότι, καθ' ὅσον ἐγίνωσκεν ἐξ ἀσφαλοῦς πηγῆς, ἐστερεῖτο καὶ τροφῶν καὶ χρημάτων, οἱ δὲ στρατιῶται δὲν ἀκούονται εἰς ὑποσχέσεις, ἀλλ' ἀπαιτεῖται χρυσίον, ὅπως ὠθήσῃ τις αὐτοὺς πρὸς τὰ ἐμπρός, καὶ σίδηρος, ὅπως τοὺς ἐξαναγκάσῃ νὰ ὀπισθοχωρήσωσι, διότι οὗτοι ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἀκολουθοῦσι τὸ ἀρχαῖον γυναικόν: ὅπου δὲν κερδίξῃ τις χάνει.

Καὶ μετὰ πολλὰ ἄλλα, κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι λίαν συνετῶς ἐπραξεν ὁ βασιλεὺς ἐγκαταλιπὼν τὸ Βενεβέντον καὶ δραμῶν μετ' ὅσης εἶχε προχείρου δυνάμεως, ὅπως προστατεύσῃ τὸν Ἅγιον Γερμανόν.

Εἰς ταῦτα ἀπάντησεν ὁ Ἀμηνρᾶς, ὅτι οἱ λόγοι του ἦσαν ἀξιοὶ αὐτοῦ, ἀλλ' ὅτι μικροῦ ἐδέησεν ἕνεκα ἀκριβῶς αὐτοῦ τοῦ ἰδίου νὰ μὴ ἐνισχυθῇ ἐγκαίρως ὁ Ἅγιος Γερμανός, διότι, ἂν ἠκολούθουν τὴν γνώμην του, τὸ φρούριον, κατὰ τὰ φαινόμενα, θὰ ἠλίσκετο, ἐπηρεάζον κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦσσαν τὴν ἐκβασιν τοῦ πολέμου.

Ὁ Ἀγγλωνός, βαρέως φέρων τὸν ἐνώπιον τόσων συναδέλφων του ἔλεγχον τοῦτον, εἶπεν εἰς τὸν Ἀμηνρᾶν, ὅτι ἠγνῶει τί ἔλεγεν αὐτῷ, ὅτι αὐτὸς οὐδέποτε συνεβούλευσε τῷ Μαρμφρέδῃ ἢ ἔργα γενναῖα,

ὅτι θὰ ἦτο προδοσία, ἂν ἀπέτρεπεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἐνισχύσεως τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, καὶ ὅτι, τιμὴ εἰς τὸ πρόσωπόν του, ἦπατάτο.

Οἱ περιστάτες, ἀρεσκόμενοι ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ἔριδι τῶν δύο ἐκείνων ἀνδρῶν, περιεκύκλωσαν αὐτούς καὶ ἀσυνέτως περιεργοὶ περιέμενον ἵνα ἴδωσι τὸ τέλος.

Ἐνταῦθα ὁ ἀναγνώστης δέον νὰ σημειώσῃ, ὅτι καίπερ ἡ ἔκφρασις : τιμὴ εἰς τὸ πρόσωπον ἐμετρίαζεν ὅπως οὖν τὴν διάψευσιν, οἱ μᾶλλον ὁμως ἀκριβολογοῦντες δὲν ἐθεώρουν ἑαυτοὺς ἦσσαν προσβεβλημένους καὶ κατέφευγον ἀμέσως εἰς τὴν μονομαχίαν.

Ἐν ταῖς εἰς τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ὁ Λωτρέκ μετέβη εἰς Νεάπολιν, ἀναφερομένοις χρονικοῖς, ἀναγινώσκεται, ὅτι Γάλλος τις εὐπατρίδης εἶπεν εἰς Ἰταλὸν τιμὴ εἰς τὸ πρόσωπον του, ἀλλ' οὗτος, πρὶν ἢ ὁ Γάλλος τελειώσῃ τὸν λόγον, ἐπληξεν αὐτὸν κατὰ πρόσωπον, εἰπὼν ὅτι ἔντιμος εὐπατρίδης οὐδέποτε βεβαίως ὡς ἀληθὲς τὸ ἀβέβαιον, οὐδέποτε λέγει, ὅτι γινώσκει καλῶς ὅ,τι πράγματι ἀτελῶς μόνον ἔμαθεν.

Ὡς ἐκ τούτου καὶ ὁ Ἀμνηρὰς, προσβληθεὶς ἐκ τῶν λόγων τοῦ Ἀγγαλῶνος, ἀνέκραξε :

— Λοιπὸν, κόμη, διεπράξετε προδοσίαν, καίπερ θὰ ὠρκεῖσθε ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ πατρός μου, ὅτι δὲν εἴσθε προδότης. Δὲν ἐνθυμείσθε, ὅτι ἐκ τοῦ φόβου μὴ βρέξετε τὸν λαίμοδέτην σας ἢ χαλάσετε τὸν ὕπνον σας ἢ θέλετε νὰ κρατήσετε τὸν βασιλέα εἰς Βενεβέντον, διότι ὁ καιρὸς τὴν νύκτα ἐκείνην ἦτο βροχερός ; Οἱ περιστάτες ἐκάγχασαν.

Ὁ δὲ Ἀγγαλῶνος, γενόμενος πορφυροῦς ἐκ τῆς ὀργῆς, διὰ πικρῶν λόγων ἀπήντησεν εἰς τὸν Ἀμνηρὰν. Οὗτος ἀνταπήντησε, καὶ ἡ ἔρις ἐδεινώθη τόσο, ὥστε ὁ κόμη, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἀνασκοπῆς, εἶπεν αὐτῷ, ὅτι ἐψεύδετο ἀναίσθητα καὶ ὅτι ἦτο ἔτοιμος νὰ δώσῃ αὐτῷ τὴν ἀποχρῶσαν ἀποδείξιν, προσθέσας, ὅτι οἱ τρελλοί, ἂν ἐν τῇ πατρίδι του θεωροῦνται ὡς ἅγιοι, ἐν Ἰταλίᾳ ραβδίζονται, ὅπως συνετισθῶσιν: ὅτι ἄλλο εἶναι νὰ προσβάλῃ τις τάγμα ἵπποτων, καὶ ἄλλο νὰ ληστεύσῃ συνοδίαν ἐμπόρων: ὅτι ἄλλο ἦτο νὰ διοικῆ τις στρατόν, καὶ ἄλλο νὰ βόσκη πρόβατα, καὶ πολλὰ ἔτι προσβλητικὰ, ὧν βεβαίως ὁ Ἀμνηρὰς δὲν ἦτο ἄξιος, διότι καὶ ἀγαθὸς ἀνὴρ ἦτο καὶ γενναῖος.

Ἄλλ' ἡ ὀργὴ δὲν μετρεῖ, οὔτε τὰ κτυπήματα, οὔτε τοὺς λόγους, καὶ ὁ γινόμενος λίαν πορφυροῦς ἐκ τῆς ὀργῆς, εἶναι πρέπον νὰ γίνεταί εἴτα κάτωχος ἐκ τῆς αἰσχύνης.

Ὁ Ἀμνηρὰς, καίπερ, ἠσθάνθη τὴν διάψευσιν ἐκείνην ὡσεὶ πληγὴν ἐγχειριδίου ἐν τῇ καρδίᾳ, ἐγέλασεν, δι' ἰδιώζοντος τινὸς τρόπου λίαν προσβλητικοῦ, καὶ εἶπε σαρκαστικῶς :

— Ὁ κύριος κόμη εἶναι ὑψηλὸς καὶ μετρεῖ τὴν πίστιν αὐτοῦ διὰ τῶν νεφῶν καθ' ὅσον δὲ ἀποβλέπει εἰς τὰ καθήκοντά

του, συνεννοεῖται μετὰ τῆς σελήνης. Τῇ ἀληθείᾳ, κόμη, τὴν νύκτα ἐκείνην, ἐφοβήθη μὴ ὁ ἀνεμος σβέσῃ τὴν πίστιν σας καθ' ὁδόν. Πρὶν ἢ ἀρχίσετε τὴν μάχην, φροντίσατε νὰ συνεννοηθῆτε μετὰ τοῦ ἐχθροῦ, ὅπως μὴ κτυπᾶ, οὔτε διὰ τῆς αἰχμῆς, οὔτε διὰ τῆς κόψης τοῦ ξίφους, διὰ νὰ μὴ σὰς κάμῃ κακόν... Εἰς τὴν κεφαλὴν ὁμως δὲν πειράζει... Προσέξατε νὰ μὴ ἀφίσετε τὸν μανδύαν σας, διότι κατὰ τὴν ἀπὸ τοῦ πεδίου ἐπαυδόν σας δύναται νὰ παγώσῃ ὁ ἰδρῶς ἐπάνω σας...

Καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα.

Οἱ γέλωτες τῶν περιστάτων ηὔξανον, καὶ οἱ ἀνταλασσόμενοι λόγοι ἐπολλάπλασιαζόντο, ἄχρις οὗ ὁ Ἀγγαλῶνος, ἀδέξιος περὶ τὴν δι' εὐφυλογιῶν μονομαχίαν, γινώσκων ὅτι ἀντὶ μιᾶς θὰ ἤκουεν ἑκατόν, βαρέως φέρων τὴν ἐκ τούτου ὀδύνην, μὴ ἀκούων πλέον τῶν τῆς συνέσεως λόγων καὶ παρασυρθεὶς ὑπὸ τῆς ὀργῆς, ὕψωσε τὴν πυγμὴν καὶ κατήνεγκεν αὐτήν, δι' ὅτης εἶχεν ἰσχύος, ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ἀμνηρὰς, θραύσας τὴν ρίνα του.

Ὁ Ἰουσοῦρ, καίπερ ἐκ τοῦ δριμέος σωματικοῦ ἄλγους ἐκινδύνευσε νὰ πέσῃ χαμαί, στηριχθεὶς ὑπὸ τοῦ δριμυτέρου ἔτι, ὅπερ ἠσθάνθη ἡ ψυχὴ του, ἐξιφούλησεν ἀμέσως.

Αὐτὸ τοῦτο ἔπραξε καὶ ὁ κόμη Ἰορδάνης, καὶ θὰ ἀλληλοκτόνουν βεβαίως, ἂν μὴ οἱ κοινοὶ φίλοι παρεμβάντες ἐκώλυσαν αὐτούς, θέλοντες οὕτω ν' ἀποτρέψωσι τὰς συνεπειὰς ἔριδος, ἣν αὐτοὶ ἐκεῖνοι εἶχον πρὸς διασκέδασιν προκαλέσῃ, ἐξερθείζοντες τὸν ἕνα κατὰ τοῦ ἄλλου — μὴ ἐλπίζοντες ὅτι τοιοῦτο κακόν ἐξ αὐτῆς ἠδύνατο νὰ προκύψῃ — καὶ ἀγνοοῦντες, οἱ ἄφρονες ! ὅτι ὅταν τὰ πάθη ἐξερθεισθῶσιν, οὐδ' αὐτὰ γινώσκουσι ποῦ θὰ καταλήξωσι, καὶ ὅτι, ἀφοῦ ὁ ἀνθρωπος δὲν ἔχη τὴν δύναμιν νὰ τὰ μετριάσῃ, ἢ σύνεσις ἀπαιτεῖ νὰ μὴ θίγωνται.

Ἀπήγαγον τὸν Ἀμνηρὰν καθημαγμένον εἰς τὰ καταλύματά του, ὁ δὲ Ἰωάννης Βιλλάνης διηγεῖται¹ ὅτι οἱ Σαρακηνοί, ἰδόντες αὐτὸν ἐν τοιαύτῃ καταστάσει καὶ μαθόντες τὸ συμβάν, ὠργίσθησαν εἰς τοιοῦτον βελθμόν, ὥστε δραξάμενοι τὰ ὅπλα ἐπετέθησαν κατὰ τῶν Χριστιανῶν, οἵτινες ὑπεδέξαντο αὐτούς ἔτοιμοι πρὸς μάχην, καὶ ὅτι ἐπῆλθε συμπλοκὴ κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ Σαρακηνοὶ ἠττήθησαν.

Τὸ ἡμέτερον ὁμως χρονικὸν λέγει ὅτι, ναὶ μὲν ἤθελον ν' ἀναστατώσωσι τὸ πᾶν, νὰ θέσωσι πῦρ εἰς τὸ φρούριον, νὰ θύσωσι καὶ ν' ἀπολέσωσι, καὶ ἄς ἐπήρηστο ὅ,τι ἤθελεν, — ἀλλ' ὁ Ἀμνηρὰς ἐκώλυσε αὐτούς, κραυγάζων ὅτι οὐδεὶς ἤθελε ν' ἀναμιχθῆ εἰς τὰς ὑποθέσεις του, ὅτι ἡ προσβολὴ ἦτο ἰδιωτικὴ καὶ ἰδιωτικῶς ἔπρεπε νὰ ἐπανορθωθῆ, ὅτι θὰ ἦτο αἰωνία δι' αὐτὸν αἰσχύνη ἂν ἄλλος ἐδεικνύετο προθυμώτερος αὐτοῦ ὅπως ἐκδικήσῃ τὴν τιμὴν του... ὅτι νὰ μείνωσιν ἡσυχοί... καὶ ὅτι ἂν ὑπῆρχε τις τόσοσολιμῆς, ὥστε ἐν καὶ μόνον νὰ προχωρήσῃ βῆμα, θὰ ἀπέκοπτεν ἰδίᾳ χειρὶ τὴν κεφαλὴν του.

¹ Βιβλ. VII.

Ὅθεν — ἐπάγεται τὸ χρονικόν — οἱ Σαρακηνοὶ, πεισθέντες ἐκ τῶν επιχειρημάτων τούτων, καὶ ἰδίως ἐκ τοῦ τελευταίου, συγκατετέθησαν, καίπερ δυσθῶμας, ἵνα ἡσυχάσωσι.

Τὴν ἐπιούσαν, ὁ Ἀμνηρὰς, μεταπεμφάμενος τὸν γραμματέα του, ἐνεχείρισεν αὐτῷ χάρτην ἐπιμελῶς διπλωμένον καὶ ἐσφραγισμένον διὰ πρασίνης μεταξὺς καὶ κηροῦ, διατάξας νὰ φέρῃ αὐτὸν εἰς τὸν κόμητα Ἰορδάνην τῆς Ἀγγαλῶνος.

Τοῦ γραμματέως ἐκτελέσαντος τὴν διαταγὴν, ὁ κόμη ἠνέψζε τὸν χάρτην καὶ ἀνέγνω :

« Πρὸς τὸν αἰνούμενον ἐν τῇ πίστει τοῦ Σιδι Ἰσὰ καὶ μιμητὴν τῶν ἐντολῶν τῆς πίστεώς του, Ἰορδάνην τῆς Ἀγγαλῶνος, κόμητα, ἀρχηγὸν τοῦ τετάρτου λόχου τῶν Γερμανῶν ἱππέων. — Ἐν Ἀγίῳ Γερμανῷ, ταύτην τὴν ἡμέραν, τελευταίαν τῆς Σελήνης τοῦ Γεμμαδί, ἐν ἔτος ἀπὸ τῆς Ἐγείρας 643. — Ἰδοῦ, σὺ μὲ ἐκάλυψας διὰ κόψεως, ἐνώπιον αὐτῶν τῶν φίλων μας, μὲ κατέστησας ἀνίσχυρον νὰ πολεμήσω κατὰ τῶν ἐχθρῶν μας. — Ὑπάρχει ἐν τινι πίστει, ἢ ἐν τινι τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ σου, γεγραμμένον νὰ κτυπᾶς τὸν φίλον, ὁ ὅποιος δὲν σὲ προσέβαλε, καὶ τὸν ὅποιον σὺ πρῶτος προσέβαλες ;

« Προσῆκει εἰς τὴν ἀνδρείαν σου, διότι ἔχεις φήμην ἀνδρείου ἱππότου, νὰ φέρεσαι τοιοῦτοτρόπως πρὸς τοὺς πιστοὺς ὑπηρέτας τοῦ βασιλέως σου ;

« Ἄς μάθῃ τώρα ἡ εὐγενεῖα σου, ἂν ἦσαι γενναῖος, ὅτι σὲ προκαλῶ νὰ ἐξέλθῃς αὐριον μετὰ μεσημβρίαν, εἰς αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος, ὅπου μὲ ἐκτύπησες, ὅπως μοῦ παράσχῃς διὰ τῶν ὅπλων ἱκανοποιήσῃς.

« Ἐλθέ μόνος, ἂν θέλῃς, ἢ μετὰ τῆς ἀκολουθίας σου, μοὶ εἶναι ἀδιάφορον τοῦτο, καὶ θὰ σοὶ ἀποδείξω διὰ τῆς σπάθης καὶ τῆς λόγχης, ὅτι δὲν φέρεσαι ὡς προσῆκει εἰς γενναῖον βαρόνον.

« Ἄν σὲ φονεύσω, ὡς ἐλπίζω, ἡ σπάθη μου θὰ ἀναλάβῃ κατὰ πάντων τὴν κόψιν τῆς, τὴν ὁποίαν τώρα, ἐνεκα λάθους ἰδικοῦ σου, φυλάσσει μόνον κατὰ σοῦ.

« Ἄν δὲν ἔλθῃς, δὲν θὰ σὲ ἐγκαταλείψω, καὶ ἂν ἔτι φύγῃς πέραν τῶν θαλασσῶν καὶ τῶν ὄρεων.

« Ἄν δὲν ἐξέλθῃς, θὰ διακηρύξω εἰς ἅπασαν τὴν χριστιανωσύνην, ὅτι εἶσαι οὐτιδανὸς καὶ δειλὸς ἐν τῷ θελήματι τοῦ Θεοῦ καὶ ἐν ταῖς ἐντολαῖς του, ἐν ταῖς ἐντολαῖς τῶν ἁγίων, καὶ ἐν ἐκείναις πάντων τῶν ἐντίμων ἱπποτων.

« Ὁ Μέγας Θεὸς καὶ Μωάμεθ ὁ Προφήτης αὐτοῦ ἄς παρέχωσι μακροβιότητα καὶ εὐτυχίαν εἰς πάντα, ὅστις ἤθελεν ἀναγνώσῃ ὀρθῶς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, βραχεῖαν δὲ τὴν ὁδὸν καὶ εὐάρεστον τὴν προσβείαν εἰς τὸν μέλλοντα νὰ παραδώσῃ αὐτὴν εἰς τὸν ἀνωμνησθέντα κόμητα καὶ ἀρχηγὸν Ἰορδάνην τῆς Ἀγγαλῶνος.

« Ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Ἰουσοῦρ, ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Βενιζιέν, Ἀμνηρὰς τῶν Σαρακηνῶν τῆς Ἀπουλίας. »

Ὁ κόμη Ἰορδάνης, ἀναγνοὺς μετὰ

προσοχής τὴν πρόκλησιν ταύτην, ἠνέωξε τὸ κιβώτιόν του καὶ λαβῶν χρυσὰ τινα νομίσματα ἔθετο αὐτὰ ἐν τῇ χειρὶ τοῦ σαρακηνοῦ κήρυκος εἰπὼν :

— Λαβε ταῦτα δι' ἀγάπην μου. — Εἶτα προσέθετο ταπεινότερα τῇ φωνῇ : — Εἶπέ εἰς τὸν κύριόν σου, ὅτι εἶμαι ἔτοιμος νὰ εὐχαριστήσω πᾶσαν ἐπιθυμίαν σου, ὅτι αὐριον περιμένω αὐτὸν νὰ μὲ τιμήσῃ εἰς τὸ γεῦμα. Καὶ μετὰ τὸ γεῦμα μονομαχοῦμαι, καὶ ὁ Θεὸς ἅς ἀναδείξῃ νικητὴν ὁποῖον θέλει.

Τὸ γεγονός δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κρυβῆ καὶ νὰ μὴ φθάσῃ εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ Μαμφρέδου, ὅστις βραχέως φέρων αὐτό, ἕνεκα τῶν καιρῶν, καὶ θέλων ὡς συνेतὸς νὰ ἐπιφέρῃ θεραπείαν, ἔπραξεν ἐκεῖνο ὅπερ ἐπέφερον ὅ,τι δὲν προσεδόκα, δηλὰ δη ὅ,τι εἰδένωσε τὰ κατ' αὐτόν.

Τὸ καθ' ἡμᾶς, ὅσον καὶ ἂν ἐσκέφθημεν, δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἐνοήσωμεν πόθεν πηγάζει, ἢ τίς ἀποστέλλει αὐτήν, — ἀλλ' ἐπίσθημεν ὅτι ὑπάρχει καταδιώξις τις, φοβερὰ διὰ τὰς συμφορὰς, ἃς ἐπιφέρει, φοβερώτερα ἔτι διὰ τὸ μυστήριον, ὅπερ τὴν περιβάλλει, ἢ τις μεταβάλλει εἰς ἔργον ἀσυνεσίας τὴν γνώμην τῆς συνέσεως, ἀφίνει εἰς τὸ κακὸν ἄπασαν τὴν πικρίαν του, ἀφαιρεῖ ἀπὸ τοῦ ἀγαθοῦ τὴν γλυκύτητα του, ἐξαχρειώνει τὴν τε καρδίαν καὶ τὸν νοῦν, μετατρέπει εἰς βλάβην τὴν πρὸς σὲ ἀγάπην τῶν πιστῶν σου, μεταβάλλει εἰς τριβόλους τοῦ σώματος πᾶν ἀντικείμενον, ὅπερ θίξεις, καὶ εἰς ἀκάνθας τῆς ψυχῆς πᾶν σχέδιον, ὅπερ ἤθελες ἀκολουθῆσαι — ἀπληπισμένη καταδιώξις, ἢ τις σὲ καταθλίβει, ὡς ὑπέρογκον βάρος ἐπιβληθὲν ἐπὶ τῆς θνητῆς ζωῆς σου, καὶ ἐν γνώσει σου, ἐξαναγκάζον αὐτήν νὰ βυθίζεται βαθμηδὸν εἰς τὸ ὑπ' αὐτὴν ἔδαφος, ἄχρις οὗ τὴν κλεισθῶς πλάξ παρασκευασθεῖσα ἐκ τῶν προτέρων, ἐν τῷ τάφῳ. —

Ὁ κόμης τῆς Ἀγγαλῶνος, ὑπακούσας εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ βασιλέως, προσῆλθεν ἐνώπιόν του κλονούμενος, βλέπων χαμαὶ, κάτωχος καὶ βέβαιος, ὅτι εἶχεν ὑποπέσει εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ κυρίου του.

Ἐπειδὴ δὲ οὔτε νὰ προχωρήσῃ, οὔτε νὰ σταθῇ, ἔνευον αὐτῷ, ἔστη εἰς τινα ἀπὸ τοῦ βασιλέως ἀπόστασιν, μακρότερον ὅμως τοῦ συνήθους.

Ἀπαξ μόνον ἐτόλμησε νὰ ἐγείρῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ νὰ ἰδῇ τὸν Μαμφρέδην (τὴν εὐγενῆ καρδίαν πῶς βυθίζει ἐν ἀπελπισίᾳ ἢ ὀργῇ τοῦ ὑπ' αὐτῆς ἀγαπωμένου!) — ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ ὑποστῇ τὴν θέαν του, καὶ ἐταπεινώσεν αὐθις αὐτούς.

Ὁ βασιλεὺς ἐκάθητο, ἐν τῇ αὐστηρότητι τῆς δικαιοσύνης του, βλέπων ἀτενώως καὶ ἐν ὀργῇ τὸν πτωχὸν κόμητα.

Μετὰ τετάρτου ὥρας σιγὴν, καθ' ὃ ὁ Ἀγγαλῶνος ἐνόμιζεν ὅτι πᾶσαι αἱ ἀνθρώπιναι γενεαί, ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ ἄχρι τῶν ἡμερῶν του, ἦσαν περὶ αὐτὸν θεώμεναι τὸ αἰσχρὸς του καὶ κατηράσθη μυριάκις τὴν στιγμὴν τῆς γεννήσεώς του, αἰσθανθεὶς ὅτι πολλαὶ δυστυχῶς εἶναι ἐν τῇ ζωῇ αἱ περιστάσεις, καθ' ἃς ὁ ἀνθρώπος ἐπιθυμεῖ ὡς τὸ ὑπέρτατον τῶν ἀγα-

θῶν τὸν θάνατον, ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ βασιλέως λέγουσα :

— Ἀφίνομεν ὑμῖν, κύριε κόμη, ν' ἀποφασίσῃτε, ἂν ἀπὸ τῶν ὑπονοιῶν τοῦ βασιλέως ὑμῶν, ἢ ἀπὸ ἄλλου τινὸς ἐξαρτάται, ἂν οὗτος σήμερον δὲν εἰζεύρει πλέον νὰ διακρίνῃ τοὺς φίλους αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν του Ἐνῷ στρατὸς βαρβάρων, ποθῶν ἀπλήστως τὰς κτήσεις μας, ἐπιδιώκων τὸν ἐντελὴ ὀλεθρὸν μας, ἵσταται ἐνώπιον ἡμῶν παραταξαγμένους, καὶ μᾶς διδάσκει ν' ἀγρυπνῶμεν ἐν ὁμοιοίᾳ, ἂν θέλωμεν τὴν σωτηρίαν μας, ὑπάρχει τις τολμῆσας νὰ ἐξευτελίσῃ διὰ τῆς ἐσχάτης τῶν προσβολῶν ὀπλαρχηγόν, προσφιλῆ ἡμῖν καὶ διὰ τὰς ἀπείρους ὑπηρεσίας του καὶ διὰ τὴν μακρὰν καὶ ἀποδεδειγμένην πίστιν του: ὀπλαρχηγόν, ἀποτελοῦντα τὴν κυριωτέραν ἰσχὺν τῆς ἡμετέρας ἀμύνης, καὶ ὅστις, ἂν ἀπεσύρετο ἢ ἐπρόδιδε, δὲν ἀπελείπετο ἡμῖν ἄλλο, ἢ νὰ ἀποθάνωμεν.

Καὶ ὁ διαπραξὴς τοῦτο τολμᾷ ν' ἀποκαλῆ ἄτιμον τὸν κόμητα τῆς Καζέρτας. Εἰς ὑμᾶς, κόμη Ἰορδάνη, ἀφίνομεν ν' ἀποφασίσῃτε ποῖος τῶν δύο εἶναι ὁ μᾶλλον προδότης καὶ ποῖος εἶναι ἄξιος νὰ σιγματισθῇ περισσώτερον ὡς ἄτιμος.

Ἄν τὸ ἔγκλημα μετρηθῇ διὰ τῆς βλάβης, ἢ ἐπιφέρει, — καὶ βεβαίως μετρεῖται οὕτω — ὁ κόμης τῆς Καζέρτας ἀφῆρσεν ἡμῖν μόνον ἑαυτὸν καὶ τινὰς ὑποτελεῖς του, ἐνῷ ὁ ἄλλος ἀφαιρεῖ πᾶσαν ἀμυναν καὶ ἀποκόπτει ἡμῖν τὴν ὁδὸν τῆς νίκης ἡμᾶς δέ, τὰ τέκνα μας, τοὺς ὑπηκόους μας πάντας παραδίδει δεσμίους εἰς τὸν ἐχθρὸν.

Δὲν περιορίζεται δὲ εἰς τοῦτο καὶ μόνον: ἀλλὰ, δι' ἀνηκούστου τόλμης, πᾶν ὑπερβαίνων ὄριον, περιφρονεῖ τοὺς νόμους τοῦ βασιλείου, περιφρονεῖ τὸ πρόσωπον βασιλέως, ὅστις θὰ ἐπροτίμα νὰ ταφῇ ὑπὸ τὰ εἰρείπια τοῦ θρόνου, καὶ οὐχὶ νὰ ὑποφέρῃ, νὰ καταβληθῇ, ἐξευτελισθῇ, ἐστὼ καὶ κατ' ἐλάχιστον, ἢ βασιλικὴ αὐτοῦ ἐξουσία, καὶ στέλλει προκλήσεις καὶ προτείνει μονομαχίας καὶ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μας αὐτοὺς παρασκευάζει τὰ ὄπλα του.

Τόσον ἀσύνηθες καὶ σπουδαῖον εἶναι τὸ γεγονός τοῦτο, ὃ κόμη Ἰορδάνη, ὥστε ἡμεῖς, ὡς συνετοὶ κύριοι, ἐν τῇ ἀμφιβολίᾳ ὄντες, μὴ ἡ ὀργὴ σκοτίζει τὸν νοῦν μας καὶ παρεμβαίνει εἰς τὰς κρίσεις μας, ἠθελήσαμεν, πρὶν ἢ ἀπαγγεῖλωμεν τὴν ἀπόφασιν, ν' ἀκούσωμεν τὴν γνώμην σας. Λέγετε.

Βασιλεῦ, ἀπήντησε βραδέως καὶ διακεκομμένη τῇ φωνῇ ὁ κόμης Ἰορδάνης, εἶμαι ἔνοχος. Τὴν πρόκλησιν δὲν ἔστειλα, ἀλλ' ἀπέδεχθην, διότι οὕτως ὄφειλε νὰ πράξῃ πᾶς φέρων πτέρνιστῆρας καὶ ξίφος ἰππότου. Οἶαν δῆποτε ποιήν, ὅσον καὶ ἂν ἦναι βαρεῖα, μοὶ ἐπιβάλλει ἢ Ὑμετέρα Γαληνότης, εἶμαι ἔτοιμος νὰ ὑποκύψω εἰς αὐτήν, χωρὶς νὰ παραπονεθῶ. Ἐν μόνον σὰς ἱκετεύω, μὴ μὲ ἐξευτελίσετε τόσον, συγκρίνοντές με πρὸς τὸν ἄτιμον ἐκεῖνον Καζέρταν, διότι τοῦτο δὲν ἀξίζουσι, δὲν λέγω αἱ ὑπηρεσίαι μου,

ἀλλ' ἐκείναι, ἃς οἱ πατέρες μου προσήνεγον εἰς τὸν ὑμέτερον οἶκον καὶ ἡ ἐπὶ τόσα ἔτη ἀσπίλος φήμη μου.

Καὶ θὰ ἐξηκολούθει σχεδὸν μετὰ δακρύων... ἀλλ' ὁ Μαμφρέδης διέκοψεν αὐτόν, εἰπὼν ἤσπον τραχεῖα τῇ φωνῇ, καὶ περ πάντοτε αὐστηροῦ :

Ἡ ὑποταγὴ σας, κόμη, εὐχαριστεῖ ἡμᾶς Συγκατατίθεσθε ν' ἀναθέσετε εἰς ἐμὲ τὴν λύσιν τῆς ἐριδὸς σας :

Καὶ ἂν ἤθελον, δὲν δύναμαι ν' ἀρνηθῶ, διότι εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν ἀποφασίσῃ περὶ ἐμοῦ ἡ Ὑμετέρα Γαληνότης, δὲν θὰ ἦναι ἐκτὸς τῶν ὀρίων τῆς τιμῆς.

Παράδοτε λοιπὸν ἡμῖν τὸ ξίφος σας, καὶ μεταῦθε εἰς τὰς φυλακὰς τῶν ἀνακτόρων εἰσθε δεσμώτης τοῦ βασιλέως.

Ὁ Ἀγγαλῶνος, παραδούς τὸ ξίφος καὶ ὑποκλινάμενος, ἀπῆλθεν. Ὁ δὲ Μαμφρέδης, πολλὰ ἐλπίζων ἐκ τῆς εὐπειθείας ταύτης τοῦ κόμητος, μετεπέμψατο ἀμέσως τὸν Ἀμνηρᾶν, μὴ θέλων νὰ παρέλθῃ ἡ ἡμέρα ἐκεῖνη, χωρὶς νὰ συμβιβάσῃ αὐτούς. Γινώσκων δέ, ὅτι οἱ Ἀνατολίται καταπλήσσονται εὐκολώτερον τῶν ἄλλων ὑπὸ τῶν φαινομένων, μετεπέμψατο τοὺς πρώτους ἀξιωματικούς τοῦ οἴκου του, ἐκάλυψε δι' ἐγγράφων τὰς τραπέζας, ἔθετο ἐν τῷ προδόμῳ διαγγελεῖς καὶ ταχυδρόμους, ὡσεὶ περὶ πολλῶν καὶ μεγάλων ἐπρόκειτο δημοσίων ὑποθέσεων.

Μόλις ὁ Ἀμνηρᾶς, ὃν κατὰ δοθεῖσαν διαταγὴν δὲν ἀνήγγειλον, εἰσῆλθεν ἐν τῇ βασιλικῇ αἰθούσῃ, ὁ Μαμφρέδης ἀποπέμψας τοὺς ἀξιωματικούς, ἐπλησίασεν εἰς αὐτὸν καὶ τὸν ἐχαίρεισε προσηνέστατα εἰπὼν :

Καλῶς ἦλθεν ὁ εὐλογητὸς τοῦ Κυρίου Βαβᾶ - Ἰουσοῦφ, ὁ ἐνδοξος υἱὸς τῶν Βενὶ Ζιέν. Τὸ πρόσωπον τοῦ πιστοῦ ὑπηρέτου εἶναι ἀρεστὸν εἰς τὸν βασιλέα του, ὡς τὸ ἄρωμα τῆς μύρρας, ὅταν ἡ βροχὴ γονιμοποιῇ τὸν μῆνα τῆς βλαστήσεως. Ἐλθέ καὶ κάθησαι πλησίον μου, ἐδῶ εἰς τὰ ἀριστερά. Ὁ βασιλεὺς, ὅστις ἀκούει ἐκ δεξιῶν τὴν φωνὴν τοῦ ἀρχαγγέλου καὶ ἐξ ἀριστερῶν τὴν τοῦ φίλου καὶ φέρει ὡς σφραγίδα ἐπὶ τοῦ μετώπου του τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος πορεύεται ἐν τῇ εὐρείᾳ ὁδῷ, ἐν τοῖς τρίβοις ἐκείνων, οὓς ὁ Θεὸς ἐπλήρωσε χαρίτων, τὰ διαθήματά του κατευθύνονται πρὸς τὴν χαρὰν, καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ θὰ μένῃ ἐν τῷ οἴκῳ του εἰς γενεὰς γενεῶν.

Ὁ Ἀμνηρᾶς εἶδει τότε διὰ τῆς χειρὸς τὸ ἐξφωδημένον πρόσωπόν του, θέλων — κατὰ τὰ φαινόμενα — ν' ἀρχίσῃ ἀμέσως.

Ἄλλ' ὁ Μαμφρέδης δὲν ἄφισεν αὐτόν, προσθέσας :

Οὕτως ὁ προφήτης νὰ ἐκπληρώσῃ ἅπαντας τοὺς πόθους σου, ὡς γινώσκωμεν τί θέλεις νὰ εἴπῃς ἡμῖν, πιστὲ Ἀμνηρᾶ. καὶ δι' αὐτὸ σὲ προσεκαλέσαμεν. Ὁ ὕπνος μας δὲν ἦτο τὴν παρελθούσαν νύκτα ἡσυχος, ὅσον τὰς προηγουμένας, καὶ δὲν ἐφάνη ἡμῖν ὁ ἥλιος ταύτην τὴν πρωτὴν λαμπρὸς ὡς ἄλλοτε, οὔτε τόσον εὐχάριστος ὁ πρὸς τὸν Κύριον ἐωθινὸς ὕμνος τῶν

ματά σας, ἐν τῇ ἀκτινοβολήσει τῆς καλλονῆς σας, ἐν τῷ γοῆτρῳ τῆς φωνῆς σας, ἐν τῇ μέθῃ τοῦ μειδιάματός σας νὰ μὴ καταλείπω ὑμᾶς ποτέ, νὰ σας ὑπηρετῶ καὶ σὰς λατρεύω.

• Ἄλλ' ἦτο ἀδύνατον.

• Λέξις τις ἀκουομένη, βλέμμα λάθρα συλληφθέν, ἠδύνατο νὰ προδώσῃ ὑμῖν τὸ ἀπόρητον.

• Καὶ ἐκουσίως κατεδίκασα ἑμαυτὸν εἰς ἐξορίαν.

• Ἄ! πόσον διετελέσα εὐγνώμων ὑμῖν ὅτε μοὶ ἐδώκατε τὸ φυλακτήριον ἐκεῖνο ὅπερ ἀνῆκεν ὑμῖν, ὅπερ ὑμεῖς εἴχετε ἴσως ἀσπασθῆ!...

• Πόσον ἡ προφιλῆς αὐτῆ ἀνάμνησις μοὶ ἦτο πολῦτιμος!

• Οὐδέποτε με κατέλιπε...

• Τὸ ἔφερον ἐδῶ, ἐπὶ τοῦ στήθους μου, καὶ τὸ φέρω εἰσέτι.

• Τὸ ἐσπέρας δὲ ἐν τῇ μοναξίᾳ τοῦ βίου μου, ὅτε διενουόμην τὴν γενέτειραν γῆν μου, πάντα τὰ καταλειφθέντα ἐν αὐτῇ προσφιλεῖ ὄντα, εἰς αὐτὸ ἀπηύθυνα πάσας τὰς προσευχὰς μου, πάσας τὰς ἐλπιδὰς μου.

• Οὐδέποτε ἀπεκοιμήθην, ἐν νυκτοφυλακῇ, ὑπὸ τὴν σκηνήν, ἢ ἐν τοῖς ἀμμοῖς τῆς ἐρήμου, χωρὶς νὰ θλίψω τὸν προσφιλεῖ τοῦτον θησαυρὸν ἐπὶ τῶν χειλέων μου.

• Ἐνόμιζον ὅτι διετήρησέ τι ἐξ ὑμῶν καὶ ὅτι εἶχον πλησίον μου μέρος τι τῆς καρδίας σας...

• Τρωθεῖς, φλεγόμενος ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ, παράφρων, τὸ ἐκράτουν εἰσέτι, καὶ τοῦτο ἀναμφιβόλως μ' ἔσωσε.

• Ἄ! κάλλιον ν' ἀπέθνησκον!

• Ὅθ μ' ἐκλαίετε, ἀλλὰ θὰ διετηρεῖτε τοῦλάχιστον περὶ ἐμοῦ τρυφεράν τινα καὶ ὑπερήφανον ἀνάμνησιν, ἐνῶ, τώρα, ἐξηυτελισμένος, πεπτωκώς, κύπτων ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἀτιμίας, εἶμαι ὁ δυστυχέστερος τῶν θνητῶν. Καὶ ἐνῶ λατρεύω ὑμᾶς, ὑμεῖς, ὑμεῖς...

• Ὑπῆρχεν εἰς τοὺς λόγους τούτους ἔκφρασις σπαρακτικῆς θλίψεως.

• Ἐν δάκρυ ἔρρευσεν ἐπὶ τῆς παρειάς του, ἐξαφανισθὲν ἐν τῷ μύστακι αὐτοῦ. Ὁρθιος πρὸ αὐτῆς, ὠχρός, μελανεῖμων, μὲ τὸ πρόσωπον νηλακωμένον ὑπὸ τοῦ δακρύου ἐκείνου, ἦτο τοιοῦτος, ὡς αὐτῆ τὸν εἶχε παρατηρήσει τὴν πρώτην ἡμέραν.

• Ἐφρίξεν, ἰσχύς τις ἀκαταμάχητος ὤθει αὐτὴν πρὸς αὐτόν, ἠνέφξε τὸ στόμα, ἔμελλε νὰ ὀμιλήσῃ...

• Ὁ Πέτρος ἐμάντευσε τὴν ταραχὴν τῆς, ὠρεξε τὰς χεῖρας, ἀνεφώνησε: Λευκὴ! μετὰ ζεούσης ἐλπίδος.

• Ἄλλ' ἡ νεῆνις ἐσκυθρόπασεν αἴφνης, ἀφῆκε στεναγμὸν καὶ, δι' ἐνὸς βλέμματός, τῷ ἔδειξε τὸν κόμητα καὶ τὴν Σάρραν ἐρχομένους πρὸς αὐτούς.

• Πάραυτα ἡ νεῆνις κατελήφθη ὑπὸ τῆς πραγματικότητος. Ὁ προσβληθεὶς σύζυγος καὶ ἡ ἔνοχος γυνὴ ἦσαν πρὸ αὐτῶν.

• Ὁ Πέτρος ἔκυψε τὴν κεφαλὴν, καὶ βλαδίζων βραδέως, καθηγῆς καὶ σιγηλός, ἔλαβε μετὰ τῆς δεσποινίδος τὴν πρὸς τὸν πύργον ἄγουσαν.

ΙΗ'

Τὴν ἐπομένην ἑβδομάδα πάντες οἱ ἐν Καναλῆλ ξενιζόμενοι ἐπέστρεψαν εἰς Παρισίους. Ἡ ἡμέρα τοῦ ὑμεναίου προσήγγιζε.

Ἡ Λευκὴ εἶχε μεταβῆ μετὰ τοῦ θεοῦ τῆς εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ μεγάρου Δεσυνῆ, αἱ δὲ ἐργασίαι εἶχον ἀρχίσῃ πρὸς ἐπισκευὴν τῆς ἀρχαίας καὶ πολυτελοῦς ταύτης οἰκοδομῆς.

Τὸ νεαρὸν ζεῦγος ἔμελλε νὰ ἐγκαταστῆ ἐν αὐτῷ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, μεθ' ἧς ὁ Σεβερὰκ θ' ἀνεχώρει δι' Ἀλγερίαν, ὅπου θὰ ἤρχετο καὶ ἡ σύζυγός του, πιθανόν, διότι τοῦτο ἔμεινε σκοτεινόν πως.

Ἡ Λευκὴ ἐρωτηθεῖσα ἀπεκρίνατο ἀορίστως. Ὡς πρὸς τὸν Σεβερὰκ, ἐπέμεινε νὰ μεταβῆ εἰς τὴν θέσιν του, μεθ' ὧρας τὰς παροτρύνσεις τοῦ κόμητος νὰ μείνῃ εἰς Παρισίους.

Ἡ ἐπιμονὴ αὐτῆ ἐφαίνετο ἀνεξήγητος τῷ κόμητι, διὸ ἡμέραν τινὰ εἶπε τῷ Φροσσάρ:

— Τί διάβολον! ὁ Σεβερὰκ θέλει πάλιν νὰ ὑπάγῃ εἰς Ὀράν; Ὅθ ἀφήσῃ μόνην, μετὰ τινὰς ἡμέρας τοῦ γάμου, γυναῖκα, ἢν λατρεύει, καὶ τοῦτο διὰ τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ ἴδῃ τὰ ρυπαρὰ μπουρνούζα τῶν Ἀράβων! Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐννοῶ τίποτε.

— Καὶ τί λέγει περὶ τούτου ἡ δεσποινὶς Δεσυνῆ; ἀπεκρίνατο ὁ Φροσσάρ.

— Τὸ εὐρίσκει καλόν.

— Αἱ λοιπόν, τοῦτο εἶναι ἀπόδειξις, ὅτι ἐγκρύπτεται συναμοσίᾳ τὸ νεαρὸν ζεῦγος κρυφίως σκοπεύει φαίνεται νὰ ἐπισκευθῇ τὴν Ἀλγερίαν κατὰ τὴν σελήνην τοῦ μέλιτος. Ἄλλως εἶναι ἐξαίρετος τόπος. Ὅλοι ὅσοι ἦσαν ἐκεῖ τὸ λέγουσιν. Ἐκεῖ ὁ στρατιώτης εἶναι βασιλεὺς, ὅταν δὲ εἶναι καὶ πλούσιος, ὡς ἐκ περισσοῦ, εἶναι σχεδὸν Θεός. Ἡ νεαρὰ γυνὴ θὰ διασκεδάσῃ λοιπόν.

— Πολὺ πιθανόν, ἐτνηθόρισεν ὁ κόμητος.

Ἄλλ' ἐνδομύχως δὲν ἦτο πεπεισμένος. Οὐδὲν ἐξακριβώσας ἐκ τοῦ Φροσσάρ, ἐστράφη πρὸς τὴν Σάρραν.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν σκεπτικῆ, καὶ μετὰ τινὰς λέξεις ἀνεξηγήτους ὑπὸ τὴν καταφατικὴν καὶ τὴν ἀποφατικὴν αὐτῶν ἔνοιαν, ἐνεκλείσθη ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς μετὰ τῆς κ. Στέβαρτ, ἧτις μόλις εἶχεν ἀφίχθῃ ἵνα διέλθῃ ἑβδομάδας τινὰς παρὰ τῆ προσφιλεῖ αὐτῆς Σάρρα.

Τέλος, πάντα ἐν τῇ διαγωγῇ τοῦ Σεβερὰκ ἦσαν παράδοξα. Ἐνῶ ἡ μνηστὴ του διέμενεν εἰς Παρισίους, αὐτὸς κατόκει εἰς Boi-le-Roi.

Ἦρχετο ὅμως καθ' ἐκάστην, ἀλλ' ἀπεποιεῖτο νὰ ἐγκαταστῆ, ἀνεχώρει μόνον διὰ τῆς τελευταίας ἀμαρτωλοῦς ἐπιστρέφων παρὰ τῆ μητρὶ αὐτοῦ.

Δὲν ἠθέλησεν, ἀπὸ τῆς ἐξ Ἀλγερίας ἐπανόδου του, νὰ κατοικήσῃ εἰς τὸ ἐν τῇ ὁδῷ Πυραμίδων οἰκημῶ του. Πολλὰ ὑπὲρ τῆς Σάρρας ἀναμνήσεις συνεδέοντο μετ' αὐτοῦ.

Εἰς ἕκαστον βῆμα θὰ ἐπανεύρισκε τὴν εἰκόνα τῆς νεαρᾶς γυναίκος. Ἐφρικία δὲ ἐπὶ παντὶ ἀναμνησκοντι αὐτῷ τὸ παρελθόν.

Τέλος ἐφοβεῖτο μὴ αὐτῆ ἔρχεται πάλιν παρ' αὐτῷ καὶ προκαλῆ σκηνάς.

Ἀπὸ δύο ἑβδομάδων μετεβλήθη ἐξ ὀλοκλήρου. Ἐγένετο ἰσχνή, οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου τῆς συνεσπᾶσθησαν πρὸς τὰ ἄνω τοῦ μετώπου· τόσῃ ἡ μόνη ἰδέα ἧτις τὴν κατεβίβρωσκεν ἐπέδρασεν ἐπ' αὐτῆς.

Εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ὑπῆρχεν ἡδὴ εἶδος τι ἀποπλανήσεως.

Ὑπέφερε πολὺ· ἀλλὰ μετ' ἐπιμελείας ἔκρυπτεν ὅλας τὰς ἀγωνίας τῆς, ὑποκρινομένη ὅτι ἦτο ἐν συντροφίᾳ, τὸν δὲ ὑπόλοιπον χρόνον διερχομένη ἐν τῷ ἀνατολικῷ θαλαμίσκῳ μετὰ τῆς κ. Στέβαρτ.

Κεκλιμένη ἐπὶ ἀνακλίντρου καὶ τὴν κεφαλὴν κεχωσμένην ἔχουσα ὑπὸ τὰ προσκεφάλαια, ἐσκέπτετο, ἐνῶ ἡ ἀγαθὴ κυρία ἀνεγίνωσκε τὰς προσφιλεῖς αὐτῆ Ἀποθήκας τῶν Γνώσεων, πίνουσα τὸ τέτον. Ἀνεκύκλου ἐν τῷ πνεύματί τῆς πάντοτε τὸ αὐτὸ πρόβλημα, ἦτοι τὸ μέσον νὰ εὕρῃ ὅπως μὴ πραγματοποιηθῇ αὐτὸς ὁ ὑμηναιος.

Ἐν αὐτῷ συνεκεντροῦντο ἅπασαι αἱ ἰδέαι τῆς, προξενούσαι αὐτῇ ἀφορήτους ἀλγηδόνας.

Ἐκάστοτε ἠγεῖρετο καὶ μετέβαινε εἰς τὸ παράθυρον, ὅπερ ἔβλεπεν εἰς τὸν κήπον τοῦ μεγάρου.

Καὶ ἐκεῖ, τὴν ἡμέραν, ὑπὸ αἴθριον οὐρανόν, ἐπὶ χρυσιζούσης ὑπὸ τοῦ φθινοπωρινοῦ ἡλίου πόας, ἔβλεπε τὸν Πέτρον καὶ τὴν Λευκὴν περιπατοῦντας βραδέως καὶ θλιβέρως.

Ἀπεσπᾶτο τότε ἐκ τοῦ θεάματος τούτου, ἕνεκα τοῦ ὁποῦ ἡ καρδία τῆς ἔπαλλε τόσον.

Κατόπιν καθημένη ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων ἐλάμβανε τὰ χαρτῖα, ἐξέθετε αὐτὰ ἐπὶ τοῦ τάπητος, καὶ προσεκτικῆ, ὡς αἱ μάγισσαι Ἀθιγγανίδες, ὧν ἠκολούθησε τὸ καθαρῶς ἐπάγγελμα ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ τῆς, ἐζήτηε νὰ μαντεύσῃ τὸ μέλλον.

Καὶ πάντοτε ἡ μοιραία ὑπερίσχυσις τῶν μαστουρίων τῆς ἀνήγγελε θάνατον. Ἦθελε νὰ μάθῃ διὰ τίνα. Τὰ χαρτῖα ἔμεινον ἄφωνα. Δὲν ἔβλεπε πλέον ἐν τῷ παιγνίῳ ἢ σκότος καὶ μυστήριον.

Τότε ἠγεῖρετο αὐθις, καὶ χωρὶς νὰ λέγῃ λέξιν, μὲ βλέμμα ἀτενὲς καὶ χεῖλη σπασμωδικά, κατεκλίνετο ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, παραδιδόμενη ἐκ νέου εἰς διαλογισμοῦς.

Ἡ ἠθικὴ κατάστασις τῆς ἦτο πρᾶγματι φρικώδης. Συγκεντρώσασα ἅπασαν τὴν ὑπαρξίν τῆς ἐν τῷ ἔρωτι τούτῳ, ἠθέλε ν' ἀντιστῆ, νὰ παλαίσῃ, νὰ ὑπερίσχυσῃ.

Ὅλη πόθος, ἐστερημένη δ' ἐκείνου, δὲν ἐλάτρευεν, ἠσθάνετο ἐν τῷ ὀργανισμῷ αὐτῆς σπουδαῖον φαίνόμενον, εἶδος τι αἰσθητικοῦ πυρετοῦ κατατάρττοντος αὐτήν. Ἐπασχε σχεδὸν ὑπὸ παραφροσύνης, ἔδειτο τοῦ Πέτρον. Ὁ ὑπνος τῆς ἐταράτ-

τετο υπό φρικαλέων ονείρων, καὶ ἠγείρετο μὲ τεταμένα ὀδυνηρῶς νεῦρα, μὲ καθίδρα μέλη, ὡς ἐν καταστάσει καταληψίας.

Ἔσχε τὸ σθένος οὐδὲν νὰ εἶπῃ τῇ Στέβαρτ, διότι ἐφοβείτο τοὺς ἐλέγχους τῆς αἰδήμονος Ἀγγλίδος.

Αὕτη, εἰθισμένη εἰς τὰς ἰδιορρυθμίας τῆς Σάρρας, οὐδόλως ἀνησύχει· ἔλεγεν, ὡς ἄλλοτε, «εἶναι ἠλεκτρικὴ κρίσις», καὶ ἐπίστευεν, ὅτι ἡ ζοφώδης αὕτη μελαγχολία θὰ παρήρητο, ὡς μέλαν νέφος ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ὅτι ἠλιακὴ ἀκτίς θὰ ἐπανέφερεν αἴφνης τὴν αἰθρίαν. Καὶ σταίλως ἀνέμενε.

Ὡς πρὸς τὸν κόμητα, ἐνησχολεῖτο πολὺ μετὰ τῶν ἐργολαβῶν διὰ τὰς ἐπισκευὰς τοῦ μεγάρου Δεσυνῆ, καὶ μετὰ τοῦ Φροσσάρ διὰ τὴν κηδεμονίαν.

Ἄλλως τε, ὡς ἐκ τοῦ εὐθύμου χαρακτήρος του πάντοτε ἔβλεπε τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν εὐάρεστον ὄψιν. Ἦτο εὐδιαθετος διὰ τὸ συνοικέσιον τῆς ἀνεψίας του, ἐπείραζε τὸν Μερλώ, καὶ ὑπέθαλπεν ἐπαναστάσεις κατ' αὐτοῦ, δίδων κακὰς παραινήσεις εἰς τὴν Μαγδαληνὴν.

— Εἶσθε πολὺ ἡρέμου χαρακτήρος ἔλεγεν αὕτῃ, καὶ διὰ τοῦτο ἐπιτρέπετε εἰς τὸν πατέρα σας νὰ σᾶς τυραννῇ. Πῶς ἐνθαρρύνετε αὐτὸν οὕτως, ὥστε νὰ σᾶς μεταχειρίζεται ὡς ἄρνιον;...

— Ἐκ τῆς πολλῆς πρὸς ἐμὲ ἀγάπης, ἀπεκρίνατο ἡ Μαγδαληνὴ, πρᾶττει ὅλα ταῦτα ὁ πατήρ μου. Ἴσως εἶναι ὀλίγον ὑπερβολικὸς, ἀλλὰ δύναμαι νὰ μνησικακῶ κατ' αὐτοῦ; Παιδίον μόλις ἀπώλεσα τὴν μητέρα μου, αὐτὸς μὲ ἀνέθρεψε, καὶ τοὶ δὲ στρατιώτης, τραχὺς μάλιστα, ἠγρύπνει ὅμως ἐπ' ἐμοῦ ὡς σκοπός. Καὶ πραγματικῶς εἶναι σκοπός δι' ἐμέ. Ὅτε μὲ πλησιάζει τις, προτείνει λόγῃν, φωνῶν: Ἀνοικιά. Ἄλλ' ὁ ἀπότομος τρόπος ἀφορᾷ εἰς καλόν. Ἐξ ὅσων μ' ἐπεριποιούντο καὶ μοὶ ἐξέφραζον αἰσθήματα, οὐδεὶς παρέμεινε, διότι δὲν ἦσαν εἰλικρινεῖς, πάντες ἐπράπησαν εἰς φυγὴν πρὸ τοῦ σκοποῦ.

— Πάντες ὄχι! ὁ Φροσσάρ, ὁ ἥρωϊκὸς Φροσσάρ!

— Μόνος, ἐνέμεινε... εἶπε φαιδρῶς ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ δέχεται τὰς ἐξόδους μὲ στερρὸν πόδα, οὐδόλως ἀποθαρρυνόμενος ἐκ τῶν ἐπιθέσεων. Ἦττημένος ἐπανέρχεται εἰς τὴν προσβολὴν· οὕτω, μισθ τῶν ἡμερῶν τούτων, τὸ φρούριον, παρὰ τὴν ἀντίστασιν τοῦ φρουράρχου, θὰ ζητήσῃ νὰ παραδοθῇ...

— Θὰ εἶναι ἡ μόνη παράδοσις, ἣν θὰ ὑπογράψω ἀσμένως, ἀνεφώνει ὁ κόμης. Καὶ ἂν ἐχητε ἀνάγκην πληρεξουσίου, προσφιλὲς τέκνον, ἐλπίζατε ἐπ' ἐμέ...

Καὶ ζωογονηθεὶς ὁ κόμης ἔλεγε:

— Πολὺ ἐπεθύμουν νὰ συζεύξω αὐτὰς τὰς δύο κόρας, ἀμφοτέρως, τὴν αὐτὴν ἡμέραν, θὰ ἦτο λαμπρόν! Ἄλλ' ὁ Μερλώ εἶναι κτήνος, ὅπερ οὐδόλως ἀκούει τὴν λογικὴν.

Καὶ ὁ κόμης ἐφαντάζετο ἐξαιρετικὸν τελετήν, πληθὸς προσκεκλημένων καὶ λαοῦ, τὴν ἐκκλησίαν ἀνορθρωθῆ καὶ φωτοβόλον, καὶ εἰς τὸν βωμὸν δύο νύμφας ὑπὸ τὸν

λευκὸν πέπλον των. Ἦτο ὠραία εἰκὼν καταθέλουσα αὐτόν. Κατ' ἀρχὰς εἶχε σκεφθῆ νὰ δώσῃ μεγάλην ἐροτὴν εἰς τιμὴν τοῦ γάμου τῆς ἀνεψίας του, ἀλλ' ἐκωλύθη ὑπὸ τινος παρατηρήσεως παρὰ τῆς δεσποινίδος Δεσυνῆ αὐτῷ γενομένης. Κυριευθεῖσα αὐτῆς ὑπὸ τῶν θρησκευτικῶν ἰδεῶν, ἡ Λευκὴ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ν' ἀποσυρθῇ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας εἰς μοναστήριον, ὅπως δεηθῇ καὶ προπαρασκευασθῇ διὰ τὴν νέαν σταδιοδρομίαν. Ἐξέλεξε εὐσεβῆ τινὰ οἰκίαν κειμένην ἐν τῇ συνοικίᾳ Saint-Germain, ἀνήκουσαν εἰς τὸ τάγμα τοῦ ἁγίου Αὐγουστίνου. Αἱ ὑψηλῆς τάξεως κυρίαι πρὸ τῆς μεγάλης τεσσαρακοστῆς ἐκεῖ κατέφευγον. Ἐφάνη ὅθεν ἀπλοῦστατον, καὶ μάλιστα ἀρκετὰ καλλισθητικόν, τῷ κόμητι ὅπως ἡ ἀνεψία του ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιον τοῦτο. Παρήγγειλεν ἕνα ὠραιότατον ἐκ χυτοῦ ἀργύρου Ἐσταυρωμένον, ὃν ἡ δεσποινὶς Δεσυνῆ ἐπεθύμει νὰ προσφέρῃ εἰς τὸ μοναστήριον.

Ἐπέσπευσε τὸ πέρασ τοῦ γαμικοῦ συμβολαίου. Ἡ δεσποινὶς Δεσυνῆ, συμβουλευθεῖσα ὑπὸ τοῦ θεοῦ της, εἶπεν ὅτι ἐπιθυμεῖ ὅπως ἡ περιουσία της εἶναι ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ συζύγου της, διότι ἡ νέα κόρη, φανταζομένη χωρισμὸν ἀπὸ τοῦ Σεβεράκ, ἠθέλησε νὰ τῷ ἀσφάλισῃ μεγάλην περιουσίαν. Ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ δὲ τοῦ Φροσσάρ, ἐνώπιον τῆς Λευκῆς, οὗτος ἔλαβε γνῶσιν τῶν προθέσεων τῆς Λευκῆς. Ἠγέρθη ζωηρῶς, καὶ ἀποποιηθεὶς τὴν γενομένην αὐτῷ εὐνοίαν, εἶπεν ὅτι συζεύγνυται μόνον ἐπὶ τῷ ὄρφ ἀπασα ἡ περιουσία νὰ ἀνήκῃ εἰς τὴν συζυγίαν του. Ἡ δεσποινὶς Δεσυνῆ, ἀκούσασα τὸν Πέτρον διαμαρτυρούμενον ἐναντίον τῶν γενναίων διαθέσεων, ἃς εἶχεν ὑπὲρ αὐτοῦ συλλαβῆ, ἠρυσθίασε. Ἠσχύνθη σκεφθεῖσα πρὸς στιγμὴν ὅτι ὁ Σεβεράκ ἠδύνατο νὰ δεχθῆ δῶρον, τὸ ἦμισυ τῆς προικῆς. Ἐφοβήθη μὴ τὸν προσέβαλε. Ἐρρίψεν ἕν δειλὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ νεανίου, καὶ ἐμειδίασεν αὐτῷ κατηφῶς. Ἦκουσε μὲ κεφαλὴν κεκυφύσαν τὴν μακρὰν καὶ κολακευτικὴν ἀπαρίθμησιν τῆς κολοσσιαίας περιουσίας της, γενομένην ὑπὸ τοῦ Φροσσάρ, ὅστις προσέθη-

κεν ὅτι ὁ σύζυγος δὲν ἔχει ἰδίαν τοιαύτην, διότι, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, παρήτησε τὸ μέρος τῆς κληρονομίας του ὑπὲρ τῆς μητρὸς του. Εἶδε τὸν Πέτρον σοβαρὸν ἐπὶ τῆς ἑδρας του. Ἦτο τοιοῦτος οἶον πάντοτε ὠνειροπόλησε· πτωχὸς καὶ ὑπερήφανος. Ἐγένετο αὐτῆς δι' αὐτὴν ὁ Σεβεράκ τῆς ἄλλοτε, ὁ κλαύσας μετ' αὐτῆς, ὁ λατρευθεὶς ὑπ' αὐτῆς. Τὸ πᾶν παρεδόθη εἰς λήθην, τὸ ἔγκλημα αὐτοῦ, ἡ θλιψὶς αὐτῆς. Τῇ ἐπαύριον, ἐκλείετο ἐν τῷ μοναστηρίῳ τῶν Αὐγουστίνων.

Ἦλπιζεν ὅτι ἡ σιγὴ καὶ ἡ γαλήνη τῆς εὐσεβοῦς ταύτης οἰκίας θὰ ἐνήργουν εὐνοικῶς ἐπὶ τοῦ πνεύματός της καὶ θὰ τῇ ἀπέδιδεν ἅπαν τὸ ἡθικὸν αὐτῆς σθένος. Πλὴν μάτην! Καθὼς κατόπι ὑπερμέτρου καμᾶτου τὸ σῶμα ὑπὸ τῆς μαλακῆς κλίνης ἐκνευρίζεται καὶ δὲν δύναται νὰ εὐρῆ ἀνάπαυσιν, οὕτω καὶ ἐν τῇ ἀκίνησίᾳ τῆς μοναστηριακῆς ἐκείνης ὑπάρξεως. Ἡ Λευκὴ, ἀποσπασθεῖσα τῆς τύρβης τοῦ κοσμικοῦ βίου, ἐν τῇ μοναζίᾳ τοῦ κελλίου της, εἰς ἐαυτὴν κατοπτριζομένη, παρεδόθη ἅπασα εἰς τὰς ἀναμνήσεις της. Ἡθέλησε νὰ προσευχηθῇ, προσεπάθησε λοιπὸν νὰ ἐπανεύρῃ εὐδαίμονας τινὰς ἐκστάσεις, ν' ἀπορροφηθῇ ἐν τῇ ἰδέᾳ τοῦ Θεοῦ. Ὑψώσε τὴν ψυχὴν της πρὸς τὸν οὐρανὸν μετὰ περιπαθοῦς ζέσεως, ἀλλ' ἀπαύστως ἐπανεπίπτεν ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ ἔρωσ εἶχε δέσῃ τὰς πτέρυγας της.

Ἐκλαυσε πικρῶς τὴν ἀπελπισθεῖσαν ἡρεμίαν της. Ἀφοῦ οὔτε πρὸ τοῦ βωμοῦ δὲν ἠδύνατο ν' ἀποφύγῃ τὸν Πέτρον, θὰ ἔζη λοιπὸν εὐδαίμων μετ' αὐτοῦ, ὅτε θὰ εὐρίσκετο παρ' αὐτῷ. Προσεκάλεσε τὸν ἐξομολόγον καὶ ἠνέφξεν αὐτῷ τὴν καρδίαν της. Ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς ἐπεδοκίμασε τὴν διαγωγὴν της, καθησυχάσας αὐτήν. Τῇ ὑπέδειξεν ὅτι τὸ μέλλον θὰ ἦτο κάλλιον, ὅτι ὁ σύζυγός της θὰ παρεῖχεν αὐτῇ ἐχέγγυα σταθερώτατα, ὅπως ἐξαγνίσῃ τὸ ἔγκλημά του.

[Ἔπεται συνέχεια].

I. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΞΕΔΑΘΘΗ

Ο Α' ΚΑΙ Β' ΤΟΜΟΣ

ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ

ΤΟΥ

ΑΔΕΕΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ:

ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

Οἱ δύο οὔτοι τόμοι, ἀπαρτιζόμενοι ἐξ 80 φυλλαδίων

ΤΙΜΩΝΤΑΙ:

(ἐλεύθεροι ταχ. τελῶν)

Διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις δραχμὰς 4. Διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φράγκα χρ. 5.